

G. 16. num. 13. 2. 8.

1726 15 9

10

DANIEL FRID. HOHEISEL D.
EDICTUM PRÆTORIUM:
QUOD QUISQUE JURIS IN ALTERUM &c.
ÆQUITATE OMNIQUE
USU APUD VETERES
CARUISSE,
DENUO DEMONSTRAT,
AC
LECTIONES SUAS ÆSTIVAS
STUDIOSÆ JUVENTUTI
IN ACADEMIA FRIDERICIANA
NOTAS FACIT.

HALÆ MAGDEBURGICÆ,
STANNO GRUNERTIANO MDCCXXVI.

DANIEL FRID. HOHNISSEL D.
EDICTUM PRÆTORIUM:
EQUITATE OMNIBUS
USU APUD VETRES
LECTIONES PRÆSTANS
STUDIOSÆ INVENTIT
IN ACADEMIÆ FRIDERICIANÆ
NOTIS FACIT

HILF M. NIDERRÖCHER
STANS GRUBERTANG NOGEXVI

§. I.

Uodsi ulli eruditorum generi circumforanea tribuuntur artes; minime omnium, qui vitam academicam profitentur, ab hac imputatione vivunt immunes. Vicio vertitur illis, atque inventa inter circumforanea numeratur, quod submissione ridicula, muneribus,

laudibus, conviviisque *corrumpunt nonnullos*, qui conferta hominum agmina pererrantes, se *cacos* mente; in sanioribus doctrinis percipiendis *surdos*; in miscendis eruditus sermonibus magis *mutos* quam pisces; in ratiocinatione *claudos* ac *hallucinantes*; nihilominus tamen vano *inflatos* fastu asciticorum instar fuisse: ast saluberrimis Doctoris sui medicaminibus frequenter assumtis, sanitate gaudere coepisse perfectissima contendunt; quod vendendo merces suas pretii *imminutione* certant invicem; quod fasciculo medicamentorum suorum alius hanc, alius illam medicinam *gratis* adjicit: quod supercilio, incessu, habitu, indicia *singularis* cujusdam *hominis* præ se ferre, atque ita *oculos* omnium in se *convertere* laborant; quod sermonibus theatro dignis actibusque scenicis spectatores allicere *bilares* plaudentesque gestiunt, denique quod alter alterius doctrinas *noxias*, *veneno* infectas, ac vera *mentis medicina* destitutas clamitat,

adon

A 2

§. II.

§. II.

Quisquis novit, ipsum me vitæ academicæ hætenus unice addictum esse, uti intelliget omnis, hancce qui perustrare schedulam tanti putaverit; ei certe in mentem venire nullo modo poterit, pravis ejusmodi malevolorum hominum satyris album a me adjici calculum: qui potius sortem hanc eruditorum miseram doleo summpere & fere deploro, idque eo magis, quod ab *ultima* paragraphi præcedentis accusatione tum ego, tum Amicus quidam meus, impensissimo affectu prosequendus, vix liberi simus futuri, si quis meum *de edicti prætorii: Quod quisque juris in alterum &c. iniquitate & non-usuram antiquo, quam bodierno*, programma, mense Octobri anni 1724. publice propositum, viderit; deinde aliud *de Retorsione jurium statutariorum variantium nec æqua nec prudente*, quod per modum *supplementi* ad proxime indicatum mense Februario 1725. accessit, perlegerit; nunc vero alius Amici optimi atque æstumatissimi scriptum, fœnum in cornu habens, h. e. in ipso rubro ame divortium faciens; & denique præsens hoc programma, quo iniquitas & non-usus antiquus ejusdem edicti prætorii denuo stabilieitur, conspexerit.

§. III.

Nihilominus tamen spondeo atque in me recipio, amicum hunc esse dissensum, qui inter nos ortus est, aut potius primo intuitu obortus videtur, mihi enim saltem quædam ab Amicissimo Homine occasio suppeditata est, unum alterumve dubium, quod circa citatas scriptiones meas moveri posset, modeste diluendi: ut adeo si quis cum circumforaneis nos componere vellet, iis posset accensere, qui probegnari, ab uno non emere omnes, clanculum societate aliqua inter se contracta, in speciem se invicem contemnunt, ut confluentes ad mercatum emutrientes eo majori alterum pariter videndi cupiditate incendantur. Sed præstat penitus a comparationibus hisce abstinere, nam ego æque ac Adversarius meus dudum
nobis

nobis elegimus symbolum illud Senecæ: *relinquantur iste voces is artibus, quæ propositum habent placere populo, PHILOSOPHIA adoretur.*

§. IV.

In primo autem programme meo (egi I.) de edicti hujus prætorii origine, (§. 10. & 11.) II.) contenta ejus explicavi, §. 11. & 12. III.) iniquitatem ejus demonstravi §. 13-17. IV.) non-ufum antiquum evidenter ostendi, §. 15. V.) provocavi quemvis, ut mihi vel ex Corpore Juris, vel ex probato scriptore quodam antiquo casum adduceret, ex edicto isto decisum, §. 18. imo VI.) absurditatem hujus edicti ab ipso populo Romano agnitam, & C. Cornelio Tribuno plebis rogante, plebiscitum conditum esse, eoque facto, omnem hujus edicti vim elisam fuisse, docui §. 19. deinde VII.) adversus SCHÖPFERVM defendi, jus repressaliarum, ut vocant, minime ex hoc edicto deducendum esse, ibidemque aliud ejus fundamentum indicavi; denique etiam VIII.) retorsionis jurium provincialium variantium, ab omnibus fere Jctis ex hoc edicto derivatæ, vera ac genuina principia ex regulis prudentiæ ac Politices *primus* repetii §. 21. seqq. His ita positis, in *altero* programme IX.) evidentiissime demonstravi, illas demum retorsiones jurium statutariorum & provincialium ab invicem diversorum *æquas esse & prudentes*, quæ *directo in odium & detrimentum peregrinorum* sunt condita; *reliquorum* autem retorsionem iniquam esse ac minus prudentem.

§. V.

Ultimum hoc momentum maxima præ reliquis omnibus utilitate se commendat, ferendisque sententiis in judicio inservit, a nemine autem ante me excussum est. Ipse etiam *Amicissimus Dn. Adversarius meus* hac in parte *rem acu me tetigisse*, mihi blanditur, usque adeo ut nihil sibi in promptu esse dicat, quod huic doctrinæ superaddere possit: apertissimo indicio, ipsum non ferio a me dissentire, sed saltem eum in finem ut verecundiam meam laudibus onerare posset, dissensum simulare. Quodsi enim

enim placuisset ipsi, ex penu facundiae atque e cornu copiae excerptorum suorum nonnulla de prompta doctrinis meis adicere, multis adhuc flosculis oratoriis, allegatis LL. & Doctorum, aut adductione praedicatorum, e praxi sua collectorum, exornare atque augere potuisset. Quin imo statim post editum programma meum in illustri quodam judicio ventilatae sunt *duae lites de eodem casu*, quem in *programme altero* §. 8. proposui, utraque autem hunc in modum decisa fuit; *ut remota retorsione, peregrinus subditus eodem cum civibus domesticis jure uteretur*: ex quo evidentissime elucet, doctrinam meam in ipsis rerum argumentis obtinere.

§. VI.

Nihilominus tamen adversus momentum I. & II. (vid. §. 4.) error in eo mihi imputatus est, quod dixerim: *Prætores per edicta sua, juris civilis explicationem simulantes, supplevisse illud atque emendasse; consequenter jus LL. ferendarum per cuniculos ad se pertraxisse.* Concedit Dn. Adversarius meus omnes praemissas; & tamen (quod mirum) negat conclusionem, *Prætores nempe jure LL. ferendarum usus esse*; idque ideo, quod *Cicero Lib. 2. de Invent. Cap. 22. expressis verbis scribit: consuetudinis autem jus esse putatur, id quod voluntate omnium sine lege vetustas comprobavit.* In ea autem jura sunt quaedam ipsa jam certa propter vetustatem: quo in genere & alia sunt multa, & eorum multo maxima pars, quae Prætores edicere consueverunt. Nisi vehementer fallor, Cicero id tantummodo sibi vult, quod consuetudo quidem a lege differat, deinde autem vim legis nancisci, & certum jus fieri queat, si vel constanti & diuturno usu judiciali, vel expresso Prætoris edicto confirmetur, & maxima quidem edictorum prætoriorum parte ejusmodi consuetudines contineri. An autem id doctrinam meam evertit, aut ei contrariatur? Sed ne andabatarum more pugnemus, necesse est, ut de conceptu legis ante omnia inter nos conveniat. In sensu Juris N. *Lex est declaratio voluntatis Imperantis civilis, omnium subditorum actiones*

actiones quoad certum aliquod negotium dirigens ad communem salutem. Jam vero Prætores multas summi imperii partes (in republica irregulari) exercebant, ita ut & imperium & majestas imperii aliquoties in Jure Civ. disertis verbis iisdem tribuatur; porro notum est iis, qui nihil aliud sciunt, multa a Prætoribus promulgata fuisse edicta, quæ omnia *juris auctoritatem* obtinebant, h. e. vim legis habebant, uti vel tirones, qui nondum dupondii sunt, cognitum habent ex §. 7. *J. de J. Nat. Gent. & Civ.* adeoque erant *iplissima leges in sensu J. N.* Olim autem in statu Romanorum populari & Democratico jus LL. ferendarum *penes populum* erat, quo sensu lex dicitur, *quam populus Romanus, Senatorio Magistratu, veluti Consule, interrogante constituit* (a) §. 4. *Inf. eod.* Hoc autem sensu rectissime negatur, edicta Prætorum proprie *leges* fuisse, nempe *a populo latas*. Sed ubinam ego defendi contrarium?

§. VII.

Pergo ad alterum dubium, Pro-Consules nempe Præsidesque Provinciarum *non fuisse magistratus*. Nimirum in programme primo §. 9. satis aperte monui; verbis edicti: *qui magistratum habent*, intelligi Prætores urbanos atque Ædiles Curules; verba sequentia vero: *qui potestatem habent*, Pro-Consules, Præsidesque provinciarum indigitare. Mox ex principiis J. N. ostendi, omnes hosce jure novarum LL. condendarum carere debuisse; erant enim *magistratus*; *magistratus* autem (in genere & in sensu J. N.) *est per sona, summo Imperanti civili subjecta, atque ab eodem potestate hac vicaria instructa, ut mediante sententia*

(a) Revera tamen est hæc absurda definitio, quæ saltem externum LL. condendi ritum describit. Sed vero eum populus etiam eodem modo dispensare, bellum decernere, privilegia dare, præmia huic vel illi conferre debuerit; in ista definitione LLes, privilegia, actusque adversus externos suscepti, confunduntur. Hoc sensu etiam historici scribunt; *statuam alicui lege populi decretam fuisse; bellum lege populi placuisse*: quæ quidem historicis vitio verti nequeunt; omnino autem iis, qui *Juris philosophiam* profitentur.

ientia ejusque executione leges ad facta civium in republica obvenientia applicet. Unde cum magistratus sit minister legum, ipsius non est, leges mutare, sed solummodo secundum LL. decidere. Hoc autem sensu tam *Prætores* atque *Ædiles Curules*, quam *Pro-Consules* & *Præsides Magistratus* erant. At, inquis, in sensu & secundum morem loquendi *Juris Rom.* proprie & per eminentiam *Prætores* atque *Ædiles Curules* vocantur magistratus; *Pro-Consules* vero *Præsides* que dicuntur saltem *gessisse magistratum*; sed hoc iterum nusquam negavi: adhuc tamen defendere possum, etiam in sensu *Juris Rom.* *Pro-Consules* æque ac *Præsides* magistratus vocari, cum notissima sit distinctio, inter magistratus *urbanos* & *provinciales*. Cæterum edam propediem meditationem de eo, quomodo differat *magistratum vocari* & *magistratum gerere*; ubi simul intricatissima componetur controversia: utrum sella curulis, cui *Ædiles* insidebant, *tribus*; an *quatuor gradibus* fuerit instructa? item num primus *Prætor Romanus* *nigros, rubrosne capillos* gesserit? dummodo antea de utilitate harum controversiarum memet ipsum convicero.

§. VIII.

Ad tertium momentum (vid. §. 4.) quod attinet, edictum hoc mirum in modum injustum atque iniquum fuisse; iniquitatem istam potissimum ex eo deduxi, quod magistratus, jus iniquum edicto fanciens, & civis tale jus per corruptionem adversus alterum impetrans, procul omni dubio *delinquant*, aliumque lædant: jam vero præsens edictum, nec ad *damni dati reparationem* magistratum civemque obstringit, nec *penam præsentissimam* in grave istud facinus, ut deterreantur alii, statuit: ergo salutis ac securitati læsorum minime prospicit, adeoque injustum est. Adversus hoc objecit Amicus meus: *Prætores etiam jus reddere, cum inique decernit, relatione facta non ad id, quod ita Prætor fecit, sed ad illud, quod Prætores facere convenit*. Ita autem aliis tantummodo prolixisque verbis repetitur eadem illa assertio & propositio, quam ego impugnaveram, iniquitatis eam accusans. Male enim iniqua Prætoris senten-

sententia sustinetur; male qui læsus est, injuriam devorare & ja-
cturam injustam perferre *absque ulla reparationis spe* cogitur. Erat
sane adversus judicem pedaneum male judicantem peculiaris
actio concessa, qua is litem suam facere, h. e. sententiam a se la-
tam defendere, atque ubi in defensione succumberet, omne
damnum alteri datum reparare cogebatur, ita quidem, ut si per
imperitiam injuste judicasset, ista *damni reparatio* sufficeret; sin
autem *dolose* egisset, pœna *infamiae* adhuc præterea ipsi immine-
ret. (vid. pr. J. de Obl. quæ quasi ex delict. ibique commentato-
res.) Cur autem non prætori, iniquum jus promulganti, eadem
damni dati reparandi necessitas ac pœna imponebatur? dicis,
quia majestas imperii ipsius id non permittebat; etiam, sed no-
tum est, ipsius officium *annuum* fuisse, cur non postquam magi-
stratus munere functus, ad privatorum numerum redierat, da-
batur actio? videmus certe Rectoribus Academiarum, *finito ma-
gistratu*, actiones intentari, ac rationem ab iis exigi *imperite &
dolose* gestorum.

§. IX. Transeo ad momentum quartum §. 4, juxta quod
adserui, pœnam in edicto statutam nunquam in praxi apud Ro-
manos obtinuisse; quod ut intelligi queat, observandum, fuisse
eam sequentem: Magistratus, qui *ius novum* atque *iniquum con-
stituerat*, itemque is, qui jus hoc *corruptione impetraverat*, a
damni dati reparatione erant in perpetuum & procul omni du-
bio *securi*: Interim tamen

- 1) si forte aliquando olim eandem litem cum alio agerent,
- 2) si ista lis in omnibus circumstantiis cum priori inique de-
cisa conspiraret,
- 3) si adversarius decisionis olim factæ adhuc recordaretur,
eamque probare posset,
- 4) si urgeret, ut prætor, qui jus dixerat, vel civis, qui impe-
traverat, eodem jure ureretur, (b)
- 5) si *dolum* prætoris atque impetrantis luculenter evinceret,
(imperitiam enim probasse non sufficiebat) denique

B

6) si

(b) Hæc limitatio absolute necessaria erat, alias enim prætor novum jus
condere potuisset, ut secundum illud cum insigni *emolumento* ipsemet
aliquando judicaretur.

6) si ipse adversarius, qui hoc urgebat, non pariter olim eandem faudem commisisset, si, inquam, asinus volaret; vel potius, *si hæc omnia ita sese haberent*, tunc tandem Prætor, & qui iniquum jus impetraverat, eodem iniquo jure ipsimet uti cogerentur.

§. X. Non solum is, cui e meliore luto finxit præcordia Titan, sed qui sensu communi saltem præditus est, palpare poterit, nunquam non uberrimam Prætori ac nebuloni isti, qui jus iniquum impetrasset, in promptu fuisse materiam, pœnam hanc eludendi. Quis enim sufficienter atque evidentissime probabit, magistratum non per *imperitiam* sed *dolum* olim male judicasse? Deinde nonne vel sola exceptio: *minima atque unica circumstantia variat factum*, efficere poterat, ut nunquam appareret, eundem casum in judicio ventilari, qui olim decus erat? alia ut nunc non recoquam, in programmate primo abunde adducta: Potius denovo dico, *plane non esse probabile*, unquam in praxi pœnam hujus edicti executioni fuisse datam. Imo si applicari potuisset; quid, si me amas, fuisset opus novo Senatusconsulto atque Plebiscito Prætoribus omnem adimere potestatem, edicta specialia in progressu magistratus promulgandi, iisque injungere, ut ex edictis suis perpetuis, hoc est, sub initium magistratus sui semel propositis, jus dicerent? Isthoc quippe Senatusconsultum & Plebiscitum edicto Prætoris: *quod quisque juris in alterum*, novius esse, non solum *admodum opinabile* est, sed a nemine, qui sensu communi pollet, in dubium vocabitur, cum per utrumque *omnis materia dolum* istum, qui sub comminatione pœnæ edicto prohibitus erat, *committe*ndi, esset subtracta: jam vero absurdissimum fuisset, pœnam irrogare *delicto*, quod *contingere non poterat*.

§. XI. Coeterum cum hæc quæstio: *utrum ullo unquam casu edictum hoc executioni fuerit mandatum*, non *juris* sit, sed *facti*, inde ego jure meo postulavi, ut si quis affirmativam sententiam tueri vellet, *unicum saltem exemplum* h. e. unicum casum ex hoc edicto decisum, qui vere contigit, vel ex LL. Romanis, vel ex aliquo scriptore antiquo produceret.

§. XII. Tu dicis: imo vero Cicero scribit in *Epist. I. ad Fratrem*: *Qui in magistratibus injuriose decreverant, eodem, ipsis privatis, erat jure parendum*. His autem verbis Cicero nihil novi pro-

profert, sed ipsum saltem Prætoris edictum repetit atque enarrat, inde vero usus ejusdem practicus nondum clucet. Objicis; in L. 13. §. 3. ff. quod quisque jur. in alt. pariter casum aliquem fingit atque adducit Ulpianus; sed, obsecro te, an tu mihi persuadebis, casum vere contigisse, quem Ulpianus a se fingi non disimulat? clamas, posse & ipsum te sexcentos excogitare, fingere, abstractione mentis concipere & tandem decidere casus: sed quid inde? ergone casus isti apud Romanos contigerunt, inque iis pænæ edicto prætorio statuta locus relictus fuit? tune fictiones tuas pro casibus, qui vere contigerunt, venditabis? Novi nonneminem, qui fingit casum matris, liberos alentis in subsidium, h. e. ideo alentis, quia & liberi, & pater ipsorum ad summam inopiam atque egestatem sunt redacti; deinde vero proponere quæstionem: nonne mater, saltem quamdiu alit, in bonis ejusmodi liberorum habeat usumfructum, h. e. nonne percipere possit ordinarias utilitates ex bonis liberorum provenientes? Novi, hanc quæstionem affirmative ab eodem decidi, acriter invecito in Carpzovium aliosque (quorum auctoritatem sibi ne pili quidem esse, & quos inter res fungibiles ac numerari prosteretur) quod illi simpliciter matri usumfructum in bonis liberorum denegaverint, ommissa elegantissima hac limitatione: nisi liberos, omnibus bonis deficiuos, mater alat. Quis autem exinde colligerit viridem hujus decisionis obervantiam in judicio esse? Certe si liberi stramine ac fursure sustentati, tonderi instar ovium possent, tunc tandem hujus quæstionis ac decisionis aliqua posset esse utilitas. Quod ego eum saltem in finem adduce, ut intelligant omnes, a fictione, quam ingenium humanum in abstracto concipit, ad veram existentiam rei conceptæ, nullam valere consequentiam. Adde si placet Tractatum meum de ideis &c. Cap. I. §. 65. seqq.

§. XIII. Cum itaque certum sit, edicti hujus pænâ applicari non potuisse, exinde in suspitionem me adductum, in programmate primo indicavi, Præto-rem, qui edictum illud composuit, nequaquam seriam habuisse intentionem, vel propriis, vel collegarum suorum fraudibus obiecm ponendi, sed saltem specioso edicti rubro glaucoma populo objecisse. Dicis, non esse hoc existimandum, cum eleganter Cicero scribat: at quisque est vir optimus: ita difficillime esse alios improbos suspicatur. Non deficerent mihi alia adagia, quæ possem regere, nisi philosophiam vetularum reputarem, adagiis & sententiis pugnare. Quid? quod ego non temere, sed urgentissimis motus rationibus, iniquitatem atque astutiam prætori isti imputaverim. Profecto, si Prætor, edicti istius auctor, vir bonus fuit; id saltem certum est, sensu communi atque omni ratione eum caruisse, alias enim in delictum reipublicæ summopere noxium, pænâ, effecti destitutam, minime statuisset: sed cum existimare nequeam, stupidissimos ejusmodi homines officiis summorum magistratuum a Romanis fuisse ad-motos; id relinquitur, ut subdole egisse Prætozem suspicer.

§. XIV. Denique in programmate primo refutavi illos, qui edictum hoc adhuc hodie usum quendam habere existimant; (vid. num. VII. & VIII. §. 4.) adversus quæ nonnemo ita declamat: Sed cui mens adeo levis, peccusque adeo abusus, qui non clarissime intelligat, nihil ineptius fingi posse, quam bo-dienum huic edicto aliquem tribuere usum? Quisquis hæc verba legit, misere-

rum me cum larvis pugnasse in programme meo tam primo, quam altero existimabit; sed salva res est, idem ille declamator mox subiicit: *solent equidem vulgo retorsiones exinde derivare: sed quam absurda sit haec applicatio, incurrit in oculos.* Scire autem vis, quinam sint illi, qui vulgo ita sentiunt? facili est responsio, omnes fere, qui pandectas ediderunt; praeterea etiam *B. Benedictus Carpzovius*, vir vere magnus, eandem sequitur sententiam, quam etiam Illustrissimus quondam LEGISLATOR SAXONIAE AUGUSTUS in *Part. III. Const. 38.* haud obscure amplectitur: atque adeo hi homines, mente lava & pectore obruso praediti, imo fungi sunt, si Celeberrimo *Dn. Adversario* meo fidem habeas, qui tamen in eadem meditatione de seipso scripserat: *Non ego ex eorum sum numero, qui sibi met sibi sapiunt, aliorumque meditata alio contemnunt supercilio, nec aliquid solidi, nisi ab ipsis posse vel dici, vel scribi, obsonae credunt. Nihil potius mihi magis cura fuit cordique, quam ut diurna nocturnaque manu versarem doctorum virorum volumina, singulaque IN USUS MEOS CONVERTEREM.* De veritate ultimorum verborum nemo dubitabit, qui cum scriptione *Dni Adversarii* mei CELEBERRIMI GERARDI NOONTI Commentar. ad Digesta Tit. Quod quisque juris in alter. contulerit. Adde etiam *B. Ludovici* compend. Pandect. Tit. de Lege Fabia DE PLAGIARIIS, in FINE.

§. XV. Haec pro defensione programmatum meorum adduxisse sufficiat. Celeberrimo *Dn. Adversario* meo, Amico æstimatissimo, gratias ago habeoque maximas, quod acutissimis dubiis tuis, posteritati haud exiguo usui futuris, efficere benevole voluerit, ut ego otiosus esse, & tamen aliquid agere, h. e. novum programma conscribere absque labore potuerim. Nihil amplius superest, quam ut lectiones meas æstivas indicem;

- 1) Hora VIII. ad IX. exponam PUFENDORFFIUM de *Offic. hom. & civ.* una cum TITII observationibus; compendiosam *Juris Nat. historiam* praemissurus.
- 2) Hora X, juncta hora II Pandectas docebo, duce ILLUSTRIS DNI. BÖHMERO.
- 3) Hora IV ad V ILLUSTRIS DNI GUNDLINGH *Logicam*, una cum *Tractatu meo de Ideis, descriptionibus desinit. & division.* (qui apud *Krebsium* proffat) ita explicabo, ut futuro (si DEUS vitam concesserit) semestri hiberno *scholae Logico-Practicae* Dnis Auditoribus meis aperire queam.
- 4) Denique Horam V ad VI. (quam tamen plurimis votis victus, cum alia commutabo) collegio (ut vocant) *disputatorio* destinavi, quatuor per septiduum vicibus, nempe diebus *Luna, Martis, Jovis ac Veneris* habendo.

Lectionum mearum DIE 29 HUIUS MENSIS fiet initium, excepto saltem collegio *disputatorio*; quod in DIEM 27 ejusdem mensis differetur. Faxit DEUS, ut omnia cedant felicitati. Scrib. in *Academ. Fridericiana* d. xi. Maji MDCCXXXVI.

Halle, Diss., 1726 C-Z

ULB Halle

004 306 988

3

f

5b.

G. 16. num. 13. *L. 8.*

1726 15 9

DANIEL FRID. HOHEISEL D.
EDICTUM PRÆTORIUM:
QUOD QUISQUE JURIS IN ALTERUM &c.
ÆQUITATE OMNIQUE
USU APUD VETERES

CARUISSE,
DENUO DEMONSTRAT,

AC

LECTIONES SUAS ÆSTIVAS
STUDIOSÆ JUVENTUTI
IN ACADEMIA FRIDERICIANA
NOTAS FACIT.

HALÆ MAGDEBURGICÆ,
STANNO GRUNERTIANO MDCCLXXVI.

